

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isang Daan at Dalawampu't Lima

Pagbubunyag sa Makahulagang Kabuluhan: Pagpapakahulugan sa Daniel 11:40 at ang mga Implikasyon Nito para sa Makabagong Kristiyanismo

Jeff Pippenger
2024-03-09

Ang talatang apatnapu ng Daniel labing-isa ay nagsisimula sa panahon ng wakas, subalit tinutukoy nito ang dalawang panahon ng wakas, at sa gayon ay pinahihintulutan ang mag-aaral ng propesiya na ihanay ang unang panahon ng wakas sa ikalawang panahon ng wakas. Kapag ginawa ang paglalapat na ito, ang linya ng kasaysayang Millerite na nagsimula noong 1798 ay kahanay ng kasaysayan ng Estados Unidos noong 1989. Ang dalawang linyang ito ay tumutukoy sa linya ng tunay na sungay na Protestante at sa linya ng sungay na Republikano ng halimaw na mula sa lupa sa Apocalipsis kabanata labintatlo. Kapwa mga linya ay nagsisimula sa panahon ng wakas noong 1798, at ang panahon ng wakas noong 1989 ay simpleng pumupuno at nagbibigay ng ikalawang saksi sa mga palatandaan sa daan ng katotohanan na naibinunyag sa talatang iyon.

Ang kilusan ng ikatlong anghel ay dumating noong Oktubre 22, 1844, ngunit ipinagpaliban dahil sa pitong taong paghihimagsik mula 1856 hanggang 1863. Ang pagdating ng ikatlong anghel ay naulit noong Setyembre 11, 2001. Ang 1863 ay tinipikal ng unang pagkampo ng sinaunang Israel sa Kadesh at ng paghihimagsik ng sampung tiktik, at ang Setyembre 11, 2001 ay tinipikal ng huling pagkampo ng sinaunang Israel sa Kadesh, at ng paghihimagsik ni Moises. Ang paghihimagsik noong 1863 ay kumakatawan sa unang paghihimagsik sa Kadesh, na nagbunga ng hatol ng kamatayan sa ilang. Ang paghihimagsik noong Setyembre 11, 2001 ay kumakatawan sa huling paghihimagsik sa Kadesh, na nagbunga ng pagkamatay ng pamunuan ng Laodiseyang Adbentismo.

Ang pagbaba ng anghel noong ika-11 ng Agosto, 1840, na nagpasimula sa kilusan mula 1840 hanggang 1844, na tinawag ni Kapatid na White na isang maluwalhating pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos, ay naging tipo ng ika-11 ng Setyembre, 2001 at tinukoy ang isang maluwalhating pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos.

“Ang anghel na nakikiisa sa pagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel ay liliwanagan ang buong lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Naririto’y ipinahuhula ang isang gawaing may pandaigdigang saklaw at di-karaniwang kapangyarihan. Ang kilusang Adbentista noong 1840–44 ay isang maluwalhating kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos; ang mensahe ng unang anghel ay naihatid sa bawat istasyong misyonero sa sanlibutan, at sa ilang bansa ay nagkaroon ng pinakadakilang sigasig na panrelihiyon na nasaksihan sa alinmang lupain mula pa noong Repormasyon ng ika-16 na siglo; ngunit ang mga ito’y hihigitan ng makapangyarihang kilusan sa ilalim ng huling babala ng ikatlong anghel.” *The Great Controversy*, 611.

Ang unang pagdating ng ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844 (ang unang Kadesh), ay upang tapusin ang gawain, ngunit pinili ng bayan ng Diyos na humirang ng bagong pinuno at bumalik sa Ehipto. Pagsapit ng 1863, “muling itinayo nila ang Jerico,” sa halip na makibahagi sa gawain ng Diyos sa pagpapabagsak ng mga pader ng Jerico. Kaya’t sila’y sinumpa na mamatay sa ilang.

At pinanumpa ni Josue sila nang panahong yaon, na sinasabi, Sumpain sa harap ng Panginoon ang lalaking babangon at magtatayo ng lungsod na ito, ang Jerico: sa kaniyang panganay ilalagay niya ang saligan nito, at sa kaniyang bunso itatayo niya ang mga pintuang-bayan nito. Josue 6:26.

Gaya ng nangyari sa sinaunang Israel sa unang Kadesh, na tinanggihan ang mensahe nina Josue at Caleb, ang paghihimagsik ng makabagong Israel sa unang Kadesh (1863) ay nagdulot sa kanila ng sumpang ipinahayag ni Josue. Nang bumalik ang ikatlong anghel noong Setyembre 11, 2001 (ang huling Kadesh), nagsimula ang panghuling gawain bago pabagsakin ng Diyos ang Jerico at ang mga pader nito.

Ang Oktubre 22, 1844 ay nagmamarka ng pagdating ng ikatlong anghel, at sa gayon ay nagmamarka rin ng pagdating ng nalalapit na Linggo sa mga huling araw. Ang 1863 ay nagmamarka ng katapusan ng panahon ng pagsubok ng ikatlong anghel na nagsimula noong Oktubre 22, 1844. Kaya’t ang 1863 ay isang sagisag ng malapit nang batas sa Linggo, sapagkat laging kinakatawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula. Noong 1863, ang bansa ay nahati sa dalawang uri, at gayundin, sa batas sa Linggo, dalawang uri ang mahahayag.

Ang panahon ng pagsubok ng ikatlong anghel sa kasaysayan ng mga Millerita ay nagsimula noong 1844 at nagtapos noong 1863, at ang simula at ang wakas ay kapwa minarkahan ang batas ng Linggo ng mga huling araw. Sa kasaysayan sa pagitan ng simula (1844) at ng wakas (1863), naroroon ang paghihimagsik ng kilusang Millerita (1856). Kaya, ang panahong ito ay may taglay na lagdang "Katotohanan." Ang pagbabalik sa Kadesh sa ikalawang pagkakataon noong Setyembre 11, 2001 ay nagmamarka ng pasimula ng proseso ng pagsubok ng ikatlong anghel, na nagtatapos sa nalalapit na batas ng Linggo, gaya ng ipinakikitang tipo ng 1863.

Mula sa batas ng Linggo na iyon hanggang sa pagsasara ng probasyon ng sangkatauhan, ibabagsak ang Jericho at ang mga pader nito, alinsunod sa paganap na paghatol laban sa patutot ng Babilonia na kinakatawan sa kasaysayang iyon. Nagsisimula ang talatang apatnapu noong 1798, at nagwawakas sa malapit nang dumating na batas ng Linggo sa talatang apatnapu’t isa. Ang panahon ng wakas noong 1798 ay kumakatawan sa panloob na linya ng Iglesia ng Diyos, na nagsisimula sa mga Millerite ng kilusan ng unang anghel hanggang sa kilusan ng ikatlong anghel at ang isang daan at apatnapu’t apat na libo. Lahat sa iisang talata.

Ang digmaan sa pagitan ng hari sa hilaga, na nagsimula sa pag-angat sa kapangyarihan ng hari sa timog noong 1798, ay hinantong sa katapusan noong 1989, nang ang hari sa timog ay natalo sa pamamagitan ng isang alyansa sa pagitan ng ikalima at ikaanim na kaharian ng propesiya ng Bibliya. Ang digmaan ng hari sa hilaga at ng hari sa timog na nagsimula noong 1798 ay kinilala ng mga Millerite bilang isang pakikidigma laban sa Roma, na kanilang nakita bilang walang iba kundi ang dalawang mapangwasak na kapangyarihan ng paganismo at papalismo. Nang nagtapos ang

digmaan noong 1989, nasangkot ang tatlong mapangwasak na kapangyarihan, at minarkahan nito ang pasimula ng makahulang paglalarawan ng tatlong kapangyarihang iyon na umaakay sa sanlibutan tungo sa Armagedon, na heograpikong kinakatawan sa talatang apatnapu't lima ng Daniel labing-isa.

Tinutukoy ng mga talata apatnapu hanggang apatnapu't lima ang dinamikang propetiko ng tatlong kapangyarihang nagdadala sa papa sa kaniyang wakas sa pagitan ng mga dagat at ng maluwalhating banal na bundok. Kung wasto ang pagkaunawa, ang kasaysayang propetiko na kinakatawan sa talatang apatnapu't isa ay sumasaklaw sa mga talata apatnapu't isa hanggang apatnapu't apat.

Samakatuwid, simula sa panahon ng wakas noong 1989, kalakip ang ikalawang saksi, ang 1798, na tumutukoy sa pasimula at sa wakas ng digmaan sa pagitan ng Hari ng Timog at ng Hari ng Hilaga, ang talata apatnapu't isa hanggang apatnapu't apat ay tumutukoy sa tatluhang unyon ng kapapahan na ang nakamamatay nitong sugat ay gumaling, at sa talata apatnapu't lima siya dumarating sa kaniyang wakas. Ang mga talatang ito, kapag tiningnan mula sa pananaw na ito, ay naglalahad ng isang kasaysayang nasa labas ng iglesia ng Diyos, gaya rin ng kinakatawan ng ugnayan sa pagitan ng pitong tatak at ng pitong iglesia sa aklat ng Apocalipsis.

Ang linya ng propetikong kasaysayan na kinakatawan ng 1798 ay pangunahing tumutukoy sa paghuhukom na pansiyasat, at ang linyang nagsisimula sa gayon ding punto noong 1989 ay pangunahing tumutukoy sa paghuhukom na paganap. Ang 1798 ay pangunahing binibigyang-diin ang gawain ng sugo na naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan, at ang 1989 ay pangunahing binibigyang-diin ang gawain ng sugong Elias.

Mula noong 1798, nang maalis ang tatak sa aklat ni Daniel, nagkaroon ng paglago ng kaalaman tungkol sa kasaysayang propetiko, kung saan pinangungunahan ni Cristo ang Kaniyang bayan tungo sa isang ugnayang tipan na nagsasakatuparan ng walang-hanggang pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao. Ang tipang iyon ng mga huling araw ay paulit-ulit na tinutukoy sa Banal na Kasulatan.

Narito, dumarating ang mga araw, sabi ng Panginoon, na gagawa ako ng bagong tipan sa sambahayan ni Israel at sa sambahayan ni Juda: hindi ayon sa tipang ginawa ko sa kanilang mga magulang noong araw na hinawakan ko sila sa kamay upang ilabas sila mula sa lupain ng Egipto; yaong aking tipan ay sinira nila, bagaman ako'y naging asawa nila, sabi ng Panginoon. Ngunit ito ang magiging tipan na aking gagawin sa sambahayan ni Israel: Pagkaraan ng mga araw na iyon, sabi ng Panginoon, ilalagay ko ang aking kautusan sa kanilang kaloob-looban, at isusulat ko iyon sa kanilang mga puso; at ako'y magiging kanilang Diyos, at sila'y magiging aking bayan. At hindi na tuturuan pa ng bawat tao ang kanyang kapwa, at ng bawat tao ang kanyang kapatid, na sinasabi, Kilalanin ninyo ang Panginoon; sapagkat makikilala ako ng lahat, mula sa kaliit-liitan sa kanila hanggang sa pinakadakila sa kanila, sabi ng Panginoon; sapagkat ipatatawad ko ang kanilang kasamaan, at ang kanilang kasalanan ay hindi ko na aalalahanin pa. Jeremias 31:31-34.

Ang lahat ng mga propeta ay tumutukoy sa mga huling araw, at ang pariralang "mga huling araw" sa propesiya ay kumakatawan sa kapanahunan ng paghatol. Dumating ang unang anghel noong 1798, sa kapanahunan ng wakas, upang ipahayag ang pagbubukas ng paghatol noong 1844, na siya ring pagdating ng mga huling araw. Ang mga huling araw ay ang mga "araw" ni Jeremias na darating, kapag "patatawarin" ng Diyos ang "kasamaan" at "hindi na aalalahanin" ang mga kasalanan ng Kaniyang bayan. Ang gawaing iyon ay isinasakatuparan ni Cristo, bilang Punong Saserdote sa antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala, sa "mga huling araw."

Kung ang Mileritang Adventismo ay nagpatuloy sana, sa pamamagitan ng pananampalataya, sa paglakad sa sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel na dumating noong Oktubre 22, 1844, sana'y nasa kanilang walang-hanggang tahanan na sila kasama si Jesus. Ito ang ibig sabihin ni Jeremias kapag sinabi niya, "pagkaraan ng mga araw na iyon." Ang "mga araw na iyon" ay ang mga kapanahunang propetiko na humantong sa at nagwakas noong 1844. Sila ang "mga araw" na tinutukoy sa ikalabindalawang kabanata ni Daniel.

Datapuwa't yumaon ka sa iyong daan hanggang sa dumating ang wakas: sapagka't magpapahinga ka, at tatayo ka sa iyong itinalagang bahagi sa katapusan ng mga araw. Daniel 12:13.

Sa "wakas ng mga araw," o gaya ng sabi ni Jeremias, "pagkaraan ng mga araw na iyon," itinakda ni Cristo na ilagay ang Kaniyang kautusan sa kaloob-looban ng Kaniyang bayan at isulat ang Kaniyang kautusan sa kanilang mga puso. Ang kaloob-looban ay ang mababang kalikasan, na tinatawag ni Pablo na laman, at ang puso ay ang mataas na kalikasan. Ipinangangako ng tipan na pagkalooban ang Kaniyang bayan ng bagong pag-iisip sa pagbabalik-loob, at ng bagong katawan sa Ikalawang Pagparito. Bumagsak ang tao kasama ni Adan, na nilalang ayon sa larawan ng Diyos, at nilalang na may mataas at mababang kalikasan. Ang tipan ni Cristo ay upang tubusin ang sangkatauhan, na may dalawahang kalikasan, mula sa sumpa ng kasalanan.

Sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig na ito, ang tipan ng Diyos sa Kaniyang bayang tumutupad sa Kaniyang mga utos ay pananariwain. "Sa araw na yaon ay gagawa ako ng tipan para sa kanila, kasama ang mga hayop sa parang, at ang mga ibon sa langit, at ang mga gumagapang sa lupa: at aking babaliin ang busog at ang tabak, at aalisin ang digmaan sa lupa, at papahigain ko sila nang tiwasay. At pakakasunduin kita sa akin magpakailanman; oo, pakakasunduin kita sa akin sa katuwiran, at sa kahatulan, at sa kagandahang-loob, at sa mga kaawaan. Akin ding pakakasunduin ka sa akin sa pagtatapat; at iyong makikilala ang Panginoon."

'At mangyayari sa araw na yaon, aking didinggin, ang sabi ng Panginoon; aking didinggin ang mga langit, at didinggin nila ang lupa; at didinggin ng lupa ang trigo, at ang alak, at ang langis; at didinggin nila si Jezreel. At ihasik ko siya para sa akin sa lupa; at kakaawaan ko yaong hindi kinahabagan; at aking sasabihin sa kanila na hindi ko bayan, Kayo'y aking bayan; at sila'y magsasabi, Ikaw ang aking Diyos.' Oseas 2:14-23.

'Sa araw na yaon, . . . ang nalabi ng Israel, at gayon din yaong mga nakaligtas mula sa sambahayan ni Jacob, . . . ay sasandig sa Panginoon, ang Banal ng Israel, sa katotohanan.'

Isaias 10:20. Mula sa 'bawat bansa, at angkan, at wika, at bayan' ay magkakaroon ng mga tutugon nang may kagalakan sa mensahe, 'Katakutan ninyo ang Diyos, at magbigay-kaluwalhatian sa kaniya; sapagkat dumating na ang oras ng kaniyang paghatol.' Tatalikod sila sa bawat diyos-diyosan na nagbibigkis sa kanila sa daigdig na ito, at 'sasamba sa kaniya na lumikha ng langit, at ng lupa, at ng dagat, at ng mga bukal ng tubig.' Palalayain nila ang kanilang sarili mula sa bawat pagkakagapos, at tatayo sa harap ng sanlibutan bilang mga bantayog ng awa ng Diyos. Masunurin sa bawat banal na kahingian, kikilalanin sila ng mga anghel at ng mga tao bilang yaong 'nag-iingat ng mga utos ng Diyos, at ng pananampalataya ni Jesus.' Apocalipsis 14:6-7, 12.

"Masdan, dumarating ang mga araw, sabi ng Panginoon, na aabutan ng mag-aararo ang tagapag-ani, at ang tagatapak ng ubas ang naghahasik ng binhi; at tutulo ang matamis na alak mula sa mga bundok, at ang lahat ng burol ay matutunaw. At ibabalik kong muli mula sa pagkabihag ang aking bayang Israel, at itatayo nilang muli ang mga wasak na lungsod, at kanilang tatahanan ang mga ito; at magtatanim sila ng mga ubasan, at iinumang alak niyon; gagawa rin sila ng mga halamanan, at kakainin ang bunga ng mga iyon. At itatanim ko sila sa kanilang lupain, at hindi na sila bubunutin mula sa kanilang lupaing ibinigay ko sa kanila, sabi ng Panginoon mong Diyos. Amos 9:13-15.' Review and Herald, Pebrero 26, 1914."

Nang sabihin ni Jeremias, "pagkaraan ng mga araw na yaon," ang mga "araw" na nauna sa gawaing kinakatawan ng biglang pagdating ni Cristo sa Kaniyang templo upang ito'y dalisayin ay ang mga panahong propetiko na nagtapos noong 1798 at 1844. Ang katapusan ng mga propetikong araw (mga panahon) na iyon ang tumukoy sa apatnapu't anim na taon kung kailan itinayo ni Cristo ang templong Millerita, at nang Siya'y biglang dumating noong Oktubre 22, 1844, tinutupad Niya ang ikatlong kabanata ng Malakias, na Kaniyang tinupad din nang dalisayin Niya ang templo sa pasimula at sa wakas ng Kaniyang ministeryo.

"Sa paglilinis ng templo mula sa mga mamimili at mangangalakal ng sanlibutan, inihayag ni Jesus ang Kaniyang misyon na dalisayin ang puso mula sa karumihan ng kasalanan—mula sa mga makalupang nasa, mga makasariling pita, mga masasamang gawi, na sumisira sa kaluluwa. Sinipi ang Malakias 3:1-3." *The Desire of Ages*, 161.

At, "pagkatapos ng mga araw na iyon," nilayon ni Cristo na dalisayin ang templong Kaniyang itinayo, na kumakatawan sa Kaniyang gawain ng pagdadalisay sa mga puso ng Kaniyang bayan mula sa karumihan ng kasalanan, o, gaya ng sinasabi ni Jeremias, ang pagsulat ng Kaniyang kautusan sa mga puso at sa kaloob-looban.

Sapagkat sa pagkakasumpong ng kapintasan sa kanila, sinabi niya, Narito, dumarating ang mga araw, sabi ng Panginoon, na gagawa ako ng bagong tipan sa bahay ni Israel at sa bahay ni Juda; hindi ayon sa tipang ginawa ko sa kanilang mga ama nang araw na hinawakan ko sila sa kamay upang akayin sila palabas sa lupain ng Ehipto; sapagkat hindi sila nanatili sa aking tipan, at ako'y nagwalang-bahala sa kanila, sabi ng Panginoon. Sapagkat ito ang tipang gagawin ko sa bahay ni Israel pagkatapos ng mga araw na yaon, sabi ng Panginoon: ilalagay ko ang aking mga kautusan sa kanilang pag-iisip, at isusulat ko ang mga iyon sa kanilang mga puso; at ako'y magiging Diyos nila, at sila'y magiging bayan ko. Hebreo 8:8-10.

Ang mga salitang "those days" ay ang "the end of the days" ni Daniel, na nagtapos noong 1798 at 1844. Ang linya ng sungay na Protestante na nagsisimula noong 1798 sa talatang apatnapu ng Daniel labing-isa ay nagbibigay-diin sa ugnayang tipan na itinatatag kasama ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang salitang Hebreo na "lot" ay isang maliit na bato na ginagamit upang itakda ang kapalaran ng isang tao. Sinabihan si Daniel na humayo at magpahinga (sa kamatayan), hanggang sa "the end of the days," kung kailan, noong 1844, magsisimula ang paghuhukom at ipapasya ang kanyang kapalaran.

Datapuwa't yumaon ka sa iyong daan hanggang sa dumating ang wakas: sapagka't magpapahinga ka, at tatayo ka sa iyong itinalagang bahagi sa katapusan ng mga araw. Daniel 12:13.

Ang mga "araw" ng "wakas ng mga araw" ay kumakatawan sa mga hula ukol sa panahon na nagtapos noong 1844, sapagkat mula noon ay hindi na iiral ang panahong propetiko. Ang dalawang libo't tatlong daang taon, na siyang pangitain na marah, na ang kahulugan ay ang biglang pagpapakita ni Cristo sa Kanyang santuwaryo, ay natapos noon; at ang dalawang libo't limang daan at dalawampung taon ng huling poot ay nagtapos din, gaya ng pagwawakas ng mga araw ng unang poot sa panahon ng kawakasan noong 1798. Ang "pagkaraan ng mga araw na yaon," na tinukoy ni Jeremias, ay pagkatapos ay tinalakay ni Pablo. Makalawang ulit tinukoy ni Pablo ang "pagkaraan ng mga araw na yaon" ni Jeremias, sapagkat hindi lamang niya tinalakay ang tipang itatatag "pagkaraan ng mga araw na yaon," kundi higit sa lahat ay kinikilala niya ang gawain ni Cristo bilang Dakilang Saserdote.

Sapagkat sa pamamagitan ng isang handog ay Kaniyang ginawang sakdal magpakailanman ang mga pinapaging-banal. At tungkol dito ay nagpapatotoo rin sa atin ang Espiritu Santo; sapagkat pagkatapos Niyang sabihin noong una, Ito ang tipan na gagawin Ko sa kanila pagkatapos ng mga araw na yaon, sabi ng Panginoon, Ilalagay Ko ang Aking mga kautusan sa kanilang mga puso, at sa kanilang isipan ay isusulat Ko ang mga iyon; At ang kanilang mga kasalanan at mga kasamaan ay hindi Ko na aalalahanin. Ngayon, kung saan may kapatawaran sa mga ito, wala nang handog para sa kasalanan. Kaya nga, mga kapatid, yamang mayroon tayong katapangan na pumasok sa Kabanal-banalang Dako sa pamamagitan ng dugo ni Jesus, sa pamamagitan ng isang bagong at buhay na daan, na pinasinayaan Niya para sa atin, sa pamamagitan ng tabing, na ang ibig sabihin ay ang Kaniyang laman; at yamang mayroon tayong isang Punong-saserdote na nasa ibabaw ng sambahayan ng Diyos. Hebreo 10:14-21.

Ang dalawang daan at dalawampung taon na nag-uugnay ng hula ng marah na pangitain ng pagpapakita ni Cristo sa dalawang libo't limandaang dalawampung taong hula ng chazon na pangitain ng kasaysayang propetiko, ay nagbubuklod, o nag-uugnay, sa pasimula ng dalawang panahong propetiko na iyon, sa pamamagitan ng isang sagisag na ugnayan na kumakatawan sa pagsasanib ng pagkatao at pagka-Diyos, na siyang gawaing tinutupad ni Cristo sa paglilinis na nagaganap sa panahon ng kilusan ng ikatlong anghel, at nagbubunga sa tipang Kaniyang itinatatag sa isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ang pangitain ng chazon, na naglalarawan sa pagyurak sa templo, ay siyang pangitain tungkol sa sangkatauhang niyurakan ng kasalanan mula pa sa paghihimagsik ni Adan sa Halaman ng Eden;

at ang pangitain ng marah, na naglalarawan sa gawain ni Cristo ng pagpapanumbalik at paglilinis ng templo, ay kapwa natupad noong Oktubre 22, 1844. May dalawang propesiyang tig-dalawang libo't limang daan at dalawampung taon ng poot ng Diyos, na kumakatawan sa pagyurak sa hukbo at sa santuwaryo.

Ang dalawang propesiyang iyon ay kumakatawan sa pagyurak sa sangkatauhan, na panunumbalik sa pamamagitan ng pangitain ng marah. Ang dalawang poot na iyon ng Diyos laban sa Kaniyang bayan ay kumakatawan sa poot na nakatuon sa bumagsak na sangkatauhan, na tanging maliligtas at maipanunumbalik sa pamamagitan lamang ng gawa ni Cristo sa muling pagtatayo at paglilinis ng bumagsak na templo.

Ang dalawang pangngingitngit ay kumakatawan sa mas mataas na kalikasan at mas mababang kalikasan ng sangkatauhan. Sa pagkahulog ni Adan, ang mas mababang kalikasan ang nangibabaw sa mas mataas na kalikasan, at ang panukala ni Cristo para sa sangkatauhan ay na ang mas mataas na kalikasan ang maghari sa mas mababang kalikasan. Sa pagkahulog ni Adan, ang mas mataas na kalikasan ay bumagsak sa mga pita ng mas mababang kalikasan, at nabaligtad ang panukala ng Diyos. Ito ang ibig sabihin ng biblikal na "pagbabalik-loob." Ang magbalik-loob ay ang maipanumbalik ang mas mataas na kalikasan sa namumunong katayuan nito sa mas mababang kalikasan. Ang magbalik-loob ay ang baligtarin, o ibaliktad.

Ang unang poot laban sa hilagang kaharian ay ang poot laban sa mas mababang kalikasan, na sumupil sa mas mataas na kalikasan sa Pagkahulog. Naunang dumating ang poot na iyon, sapagkat tinanganan ni Cristo ang gawain ng pagtubos doon mismo kung saan ito unang nagsimula, at nagsimula ito sa pita ng mas mababang kalikasan, na siyang pita sa pagkain. Sinimulan ni Cristo ang Kanyang gawain sa apatnapung araw ng pag-aayuno.

"Alam ni Cristo na upang maisulong nang matagumpay ang plano ng kaligtasan, kailangang pasimulan Niya ang gawaing pagtubos sa tao doon mismong nagsimula ang pagkasira. Nabuwal si Adan dahil sa pagpapalayaw sa pita ng pagkain. Upang itanim sa isip ng tao ang kaniyang mga pananagutan na tumalima sa kautusan ng Diyos, sinimulan ni Cristo ang Kaniyang gawaing pagtubos sa pamamagitan ng pagreporma sa mga pisikal na gawi ng tao. Ang pagbagsak ng birtud at ang pagkabulok ng sangkatauhan ay pangunahing maiuugnay sa pagpapalayaw sa tiwaling pita ng pagkain." Testimonies, tomo 3, 486.

Ang ikalawang poot ay nakatuon laban sa nakahihigit na kalikasan, na kinakatawan ng kahariang timog, kung saan naroroon ang Jerusalem, ang lunsod na pinili ng Diyos upang ilagay ang Kanyang Pangalan. Noong ika-22 ng Oktubre, 1844, ang gawaing nilayon ni Cristo na isagawa, at ang gawaing Kanyang isinasakatuparan ngayon, ay kinakatawan sa pamamagitan ng dalawang patpat ni Ezekiel.

Kapag ang dalawang patpat ni Ezekiel ay pinag-isa upang maging isang patpat magpakailanman, itinutukoy nito ang tipan kung saan inalis ni Cristo ang kasalanan mula sa Kanyang bayan magpakailanman, at ang nakatataas at nakababang mga kalikasan ay naibabalik sa nararapat na herarkikal na kaayusan, at ang mga tao ay muling nagiging buo. Sa kalagayang hindi pa nagbalik-loob, ang nakababang kalikasan ng tao, na kinakatawan ng unang poot, ang siyang

naghahari sa nakatataas na kalikasan ng tao na kinakatawan ng huling poot. Kaya, ang unang poot ay laban sa kahariang hilaga, na heograpikong "nasa itaas" ng kahariang timog.

Ang dalawang daan at dalawampung taon na nag-uugnay sa dalawang pangitain ng marah at chazon sa pagka-Diyos at pagkatao, sa kanilang kapwa pasimula, ay nauuwi sa pagkakaisa ng dalawa sa iisang kahoy kapag tinatapos ni Cristo ang gawain ng ikatlong anghel kasama ang isang daan at apatnapu't apat na libo. Ito ang propesiya ng huling poot laban sa kahariang timog na nakaugnay sa propesiya ng pagpapakita noong 1844, sapagkat ang tipan ay ipinagkakaloob ang isang bagong kaisipan sa pagbabagong-loob, ngunit ang bagong katawan (ang kahariang hilaga) ay naibabalik lamang sa ikalawang pagparito sa isang kisp-mata.

Ang talatang ika-40 ng Daniel 11 ay tumutukoy sa dalawang panahon ng wakas, at sa gayon ay binibigyang-diin ang panloob at panlabas na linya ng kasaysayang propetiko sa loob ng kasaysayan ng halimaw na mula sa lupa sa Apocalipsis kabanata 13. Ang mga katotohanang tinanggalan ng selyo sa talatang iyon ay kumakatawan sa kapwa panloob at panlabas na mga linya ng katotohanan na pumarito si Cristo upang kilalanin at isakatuparan sa loob ng Kaniyang bayan. Ang katotohanang ang pagkatao, kapag pinagsanib sa pagka-Diyos, ay hindi nagkakasala, ay kinakatawan sa liwanag na kaugnay ng bunga ng pag-aalis ng selyo sa kaalaman, at kumakatawan sa panloob na katotohanan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Ang liwanag na kinakatawan ng pakikidigma sa pagitan ng mga kapangyarihang umaakay sa sanlibutan patungo sa Armagedon ay ang panlabas na katotohanan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

At ang salita ng Panginoon ay dumating muli sa akin, na nagsasabi, Bukod dito, ikaw, anak ng tao, kumuha ka ng isang patpat, at sulatan mo ito: Para kay Juda, at para sa mga anak ni Israel na kaniyang mga kasamahan; saka kumuha ka ng isa pang patpat, at sulatan mo ito: Para kay Jose, ang patpat ni Efraim, at para sa buong sangbahayan ng Israel na kaniyang mga kasamahan; at ipagdikit mo ang mga iyon sa isa't isa upang maging isang patpat; at sila'y magiging isa sa iyong kamay. At kapag ang mga anak ng iyong bayan ay magsalita sa iyo, na nagsasabi, Hindi mo ba ipaliliwanag sa amin kung ano ang ibig mong sabihin sa mga ito? Sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Narito, aking kukunin ang patpat ni Jose, na nasa kamay ni Efraim, at ang mga lipi ng Israel na kaniyang mga kasama, at isasanib ko ang mga iyon sa patpat ni Juda, at gagawin ko silang isang patpat, at sila'y magiging isa sa aking kamay. At ang mga patpat na sinulatan mo ay mapapasaiyong kamay sa harap ng kanilang mga mata. At sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Narito, aking kukunin ang mga anak ni Israel mula sa gitna ng mga bansa, saan man sila naparoon, at aking titipunin sila mula sa lahat ng panig, at dadalhin ko sila sa kanilang sariling lupain. At gagawin ko silang isang bansa sa lupain, sa mga bundok ng Israel; at isang hari ang magiging hari nila sa kanilang lahat; at hindi na sila magiging dalawang bansa, ni mahahati pa kailanman sa dalawang kaharian. Ni hindi na nila padudumhan ang kanilang sarili sa kanilang mga diyos-diyosan, ni sa kanilang mga kasuklamsuklam, ni sa alinman sa kanilang mga pagsalangsang; kundi ililigtas ko sila mula sa lahat ng kanilang mga tinatahanan na doo'y sila'y nagkasala, at aking lilinisin sila; kaya't sila'y magiging aking bayan, at ako'y magiging kanilang Diyos. At si David na aking lingkod ay magiging hari sa kanila; at silang lahat ay

magkakaroon ng isang pastol; sila rin ay lalakad sa aking mga kahatulan, at iingatan ang aking mga palatuntunan, at isasagawa ang mga iyon. At sila'y tatahan sa lupain na aking ibinigay kay Jacob na aking lingkod, na tinahanan ng inyong mga magulang; at sila'y tatahan doon, sila, at ang kanilang mga anak, at ang mga anak ng kanilang mga anak, magpakailanman; at si David na aking lingkod ay magiging kanilang prinsipe magpakailanman. Bukod dito ay makikipagtipan ako sa kanila ng isang tipan ng kapayapaan; ito'y magiging walang hanggang tipan sa kanila; at aking itatatag sila, at aking pararamihin sila, at ilalagay ko ang aking santuwaryo sa gitna nila magpakailanman. At ang aking tabernakulo ay sasakanila rin; oo, ako'y magiging kanilang Diyos, at sila'y magiging aking bayan. At malalaman ng mga bansa na ako, ang Panginoon, ay nagpapabanal sa Israel, kapag ang aking santuwaryo ay nasa gitna nila magpakailanman. Ezekiel 37:15-28.